

tinges af, at den paagældende opfylder de i Loven foreskrevne Eksamenskrav og i et vist Antal Aar har virket som Sagfører ved Landsret (eventuelt saaledes, at Virksomheden skal have bestaaet i Udførelsen af et vist Antal Sager som Minimum). De øvrige 4 af disse 8 Medlemmer vilde gøre en Forskel i Henseende til Møderetten for Højesteret imellem de Sager, som den paagældende Sagfører selv har udført i den foregaaende Instans (Landsretten eller Sø- og Handelsretten), og andre Sager. De vilde bevare Prøven som Betingelse for almindelig Adgang til at føre alle Sager for Højesteret, men ændre den, saa at den fremtidig kom til at bestaa ikke som nu i Udførelsen af et bestemt Antal Prøvesager, men i en Prøvetid af kortere eller længere Varighed, og de vilde give Adgang for enhver for Landsret mødeberettiget Sagfører, der havde virket som Landsretssagfører i en vis Tid (3—6 Aar), og som opfyldte Betingelserne for at kunne indstille sig til Prøven for Højesteret, til at give Møde for Højesteret i saadanne Sager, som den paagældende selv eller ved sin autoriserede Fuldmægtig havde udført i den foregaaende Instans. De vilde saaledes mene, at alle Sagførere, som skal kunne give Møde ved Domsforhandling for Højesteret, bør opfylde de samme almindelige Betingelser, og blandt disse vilde de fastholde Kravet om den fuldstændige juridiske Embedseksamen med første Karakter.

De øvrige 5 af Raadets 13 Medlemmer var i det hele af den Opfattelse, at Tiden ikke er inde til en mere indgribende Forandring, men de kunde være enige i, at der føles Trang til en Ændring af den Form, hvori Prøven foregaar, saaledes at Prøven fremtidig ikke bestaar i Udførelsen af et bestemt Antal Sager, men i en Prøvetid af en Varighed af fra et til tre Aar (om Varigheden var Møningerne delte), under hvilken, eller efter hvis Udløb, den prøvende kan æske Rettens Udtalelse, om hans Prøve har været forsvarlig, og saaledes at han i bekræftende Fald beskikkes som Højesteretssagfører.

Raadet har samtidig drøftet det Forhold, at der for Tiden findes tre forskellige Betegnelser paa de Sagførere, som er mødeberettigede ved Landsret — beskikkede før Lovens Ikrafttræden: Overretssagførere og Sagførere, jfr. Rpl. § 1031, beskikkede senere: Landsretssagførere. Der var indenfor Raadet Enighed om, at alle de Sagførere, hvis Virksomhed er den samme, bør betegnes med samme Navn, og det vedtoges med alle Stemmer at rette en Henvendelse til Lovgivningsmagten om, at en hertil sigtende Ændring maa blive gennemført, saa at der fremtidig bliver en enkelt, fælles Betegnelse for alle de Sagførere, som er berettigede til at give Møde ved Landsretterne.

Endelig har Raadet, ligeledes enstemmigt, vedtaget at foreslaa at ophæve Bestemmelsen om, at den juridiske Eksamen for ustuderede giver Adgang til Beskikkelse som Sagfører. Udviklingen har for længst medført, at der er saa let en Adgang til at faa den fuldstændige juridiske Eksamen, at den Trang, som Opretholdelsen af den dansk-juridiske Eksamen tidligere har imødekommet, efter Raadets Opfattelse ikke mere er til Stede.

sign. Oskar Fich,
Raadets Formand.

sign. Busch-Jensen.

Til Justitsministeriet.